

Arrest

nr. 117 239 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat I. MOHAMMAD en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), bent een sunnitische Afghaan van Pashtoun origine. U verklaart te zijn geboren in het jaar 1369 (1990) het dorp Ghanikel in het district Shinwar in de provincie Nangarhar, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Ongeveer zeven en een half jaar geleden huwde u in uw geboortedorp met uw huidige echtgenote (...). Jullie hebben samen drie kinderen: twee zonen (...) en (...) en één dochter (...). U bent alleen naar België gekomen. Uw echtgenote en kinderen verblijven op dit moment nog in uw geboortedorp in Shinwar. Ook uw moeder en broer en zus verblijven nog steeds daar. Uw vader werd twee tot twee en een halve maand voor uw vertrek meegenomen door de taliban. U bent Afghanistan ontvlucht omwille van problemen met de taliban.

Sinds jonge leeftijd begon u te werken als kleermaker in de bazaar van uw dorp Ghanikhel, maar uit financiële noodzaak vroeg u uw oom langs moeders zijde om ander werk te vinden voor u. Een vriend van uw oom werkte bij Estikbaraat (de Inlichtingendienst) en via hem vond uw oom daar ook werk voor u. U begon te werken bij de Inlichtingendienst in de vijfde of zevende maand van het jaar 1389 (juli-augustus of september-oktober 2010). U gaf informatie en rapporteerde over de bewegingen van mensen in de omgeving en over de verkoop van drugs. Omwille van deze werkzaamheden verkreeg u in de lente van 1391 (2012) twee dreigbrieven vanwege de taliban. U deed dit werk op dat moment ongeveer twee jaar. In deze brieven stond geschreven dat u zich aan de taliban diende uit te leveren, dat u voor hen moest werken en uw werkzaamheden voor de Inlichtingendienst diende stop te zetten. De laatste zeven tot acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef u niet meer thuis maar in het districtshuis van Shinwar. Ongeveer twee tot twee en een halve maand voor uw vertrek vielen de taliban het huis van uw familie binnen, u was op dat moment op een huwelijksfeest. Uw vader werd die nacht meegenomen door de taliban en sindsdien ontbreekt van hem elk spoor. Met de hulp van uw oom hebt u vervolgens Afghanistan verlaten.

U verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht in de eerste maand van het jaar 1392 (maart-april 2013). U kwam in België aan op 15 mei 2013 en u vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij een huidige terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter bevestiging van uw identiteit en asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afgaans identiteitsbewijs) en een kleurenkopie van de taskara van uw vader, een badge van uw werk bij Estikbaraat (de Inlichtingendienst), twee dreigbrieven vanwege de taliban en de enveloppe waarmee deze documenten naar België werden gestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat u op basis van uw verklaringen geen gegronde, doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aantoonst bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Uw verklaringen omtrent uw werk bij Estikbaraat (de Inlichtingendienst) en de daaruit voortkomende problemen die u en uw familie zouden verkregen hebben met de taliban komen op tal van punten dermate vaag, weinig concreet, weinig logisch, incoherent en onvoldoende aannemelijk over dat er dan ook geen geloof aan kan gehecht worden.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over uw werk bij Estikbaraat (de Inlichtingendienst) in uw district Shinwar. Hoewel u verklaart dit werk gedurende ongeveer twee en een half jaar te hebben gedaan, komt wat u hierover vertelt over het algemeen niet overtuigend over. Het CGVS wil uw betrokkenheid op de één of andere manier bij Estikbaraat niet volledig betwisten, maar er kunnen in uw verklaringen over deze werkzaamheden toch verschillende vage en eerder oppervlakkige, weinig doorleefde en onlogische elementen opgemerkt worden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van wat u vertelt vanaf het begin ernstig in twijfel getrokken. Bovendien omschrijft u uw werk zelf als 'een kleine job in het dorp, dat u gewoon moest gaan kijken als er iemand nieuw was, dat jullie geen hoge rang hadden maar dat jullie gewoon eenvoudige mensen waren die daar werkten' (CGVS, p. 7-8), wat dan ook meteen de ernst en draagwijdte van uw werk en uw eventuele risico voor de taliban sterk nuanceert.

Wanneer u gevraagd wordt naar het moment waarop u uw werk bij Estikbaraat begon dan stelt u dat dat in de vijfde of zevende maand was van het jaar 1389 (juli-augustus of september-oktober 2010) (CGVS, p. 7). Maar als u dan enkele minuten later spreekt over een bepaald incident en als u gevraagd wordt dat dan ook in de tijd te situeren dat stelt u dat dat plaats vond op het moment dat u uw werk bij de Inlichtingendienst begon in 1391 (2012) maar dat u de maand niet meer juist weet (CGVS, p. 8). Nu verklaart u dus plots te zijn beginnen werken bij Estikbaraat in 1391 (2012). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze incoherentie in uw verklaringen dan stelt u eerder verward dat u er wel begon te werken in 1389 (2010) maar dat u zo'n goed resultaat had in 1391 (2012) (CGVS, p. 8). Verder wordt u dan gevraagd concreet meer te vertellen over hoe u juist begon met dit werk en wie deze vriend van uw oom die u aan dit werk hielp dan concreet was. U kan hierover alleen maar zeggen dat u dit werk verkreeg via die vriend van uw oom en dat hij een Shinwari was, meer weet u niet (CGVS, p. 8). Ook over wat voor werk die vriend van uw oom dan deed bij Estikbaraat weet u verder niets. U kan alleen maar zeggen dat hij daar een job had maar dat niemand juist wist wat hij deed want dat hij dat aan niemand zei (CGVS, p. 8). U zou er uw oom ook nooit meer precies naar gevraagd hebben want hij zei u daar niet bij betrokken te zijn (CGVS, p. 8). Die vriend van uw oom zou nu nog wel steeds werken voor Estikbaraat, maar u heeft niet het minste idee wat hij juist doet (CGVS, p. 8). Aangezien het

volgens uw verklaringen deze man is die u aan uw job bij de Inlichtingendienst heeft geholpen komt het hier toch eerder vreemd over dat u zo weinig concrete informatie kan geven over deze persoon. U kan eigenlijk niets meer over hem vertellen dan dat hij een Shinwari is en een vriend is van uw oom (CGVS, p. 8). Als u verder gevraagd wordt of u dan niet goed gescreend en/of gecontroleerd werd voordat u daar kon beginnen werken omdat toch niet zomaar iedereen mag werken voor de Inlichtingendienst, dan stelt u simpelweg dat ze uw oom kenden en dat hij als getuige werd beschouwd, dat ze niets anders vroegen (CGVS, p. 8-9). Hier komt het toch ook enigszinds vreemd over dat ze u gewoon zo zonder meer zouden hebben vertrouwd, zonder ook maar even uw achtergrond en voorbije activiteiten na te gaan. Vervolgens wordt u dan gevraagd naar uw precieze taak/functie bij Estikbaraat en wederom hier blijven uw verklaringen eerder vaag en weinig concreet. U vertelt dat jullie elkaar niet elke dag ontmoetten, maar als jullie telefoon kregen dat jullie dan wisten dat ze wilden dat jullie daarheen gingen en dan gingen jullie ook, maar dat was niet elke dag (CGVS, p. 9). Als u dan gevraagd wordt hoe dit dan allemaal concreet in zijn werk ging, dat in het oog houden van mensen en informatie doorgeven, dan blijft u opnieuw eerder vaag en komt wat u vertelt weinig doorleefd over. U stelt dat er veel mensen kwamen en gingen en daar dingen kochten en dat jullie een tape recorder hadden en dat dat de manier was waarop jullie jullie bewogen in het dorp. Mensen kwamen daarheen en jullie luisterden wat er aan de hand was en jullie maakten daarover een rapport (CGVS, p. 9). Als u dan gevraagd wordt wat er dan met deze informatie die jullie doorgaven gedaan werd, dan kan u daar verder niets over vertellen. U weet alleen dat jullie rapporteerden en dat het dan aan hen was, dat jullie jullie aan niemand toonden (CGVS, p. 9). Ook over wat er dan zou gebeurd zijn met die mensen over wie jullie rapporteerden heeft u verder geen informatie (CGVS, p. 9). Er zou, volgens u verklaart, ook geen enkele specifieke veiligheidsprocedure zijn geweest die jullie dienden te volgen tijdens jullie werk, wat op zich ook eerder vreemd en weinig logisch overkomt binnen het werkkader van de Inlichtingendienst. Als u verder gevraagd wordt wat meer te vertellen over uw rechtstreekse verantwoordelijke, dan blijven uw verklaringen opnieuw eerder oppervlakkig en weinig concreet. U noemt hem Haji Gul Walli en kan alleen maar zeggen dat hij lid was van jullie beroep, dat hij de rapporten kreeg van iedereen en dan de rest deed (CGVS, p. 10). Maar als u vervolgens gevraagd wordt wat hij dan concreet met die informatie en rapporten deed, dan kan u alleen maar zeggen dat hij operaties organiseerde, maar dat jullie daar niet bij betrokken waren dus dat hij jullie daar niets over zei (CGVS, p. 10). Ook over uw naaste collega's met wie u nauw samenwerkte blijft de informatie die u geeft eerder weinig doorleefd. U stelt dat jullie dit werk deden met drie, maar als u dan gevraagd wordt wat meer te vertellen over deze twee andere personen, dan kan u alleen maar zeggen dat ze daar werkten en dat ze goed waren (CGVS, p. 10). U stelt verder dat ze nu aan de kant zijn en niets specifiek doen (CGVS, p. 10). U weet dat ze nog werken maar u heeft niet het minste idee wat, waar en hoe (CGVS, p. 10). Ook hier komt het toch vreemd en weinig overtuigend over dat u zo weinig concrete informatie kan geven over de mensen met wie u gedurende twee en een half jaar steeds nauw zou hebben samengewerkt. Tot slot kan u ook slechts één document, namelijk uw badge, voorleggen ter ondersteuning van uw verklaringen over dit werk dat u zou gedaan hebben bij Estikbaraat. U zou nog een Kabul bankkaart gehad hebben maar, maar die zou u verloren hebben. De uitleg die u geeft voor dit verlies komt echter weinig overtuigend over. U zou een broek en een T-shirt hebben gedragen toen u naar Kabul ging en u weet niet waarin u die kaart hebt gestoken dus u bent ze verloren (CGVS, p. 9-10). Verder wordt u gevraagd of u dan geen contract ondertekende of een soort overeenkomst van uw werk en dan stelt u dat er wel een papier was dat u ondertekende, maar dat dat bij hen bleef want dat jullie dat niet nodig hadden (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt wat daar juist op stond op dat papier, dan kan u alleen maar zeggen dat u dat niet weet maar dat u er gewoon uw naam op zette (CGVS, p. 10). U heeft verder geen idee waarom ze dat papier niet aan u gaven (CGVS, p. 10). Hier komt het toch weinig aannemelijk over dat u ten eerste iets zou ondertekend hebben zonder eigenlijk te weten wat er concreet in stond en dat u er verder helemaal geen kopie van zou gekregen hebben of dat u er niet aan gedacht heeft dit document op te vragen en te laten opsturen. Als u dan vervolgens naar foto's van uw werk gevraagd wordt, dan stelt u dat u er een paar had met de Amerikanen op het moment dat u een rapport indiende, maar zij zouden die foto's hebben meegenomen, uw collega Mauwlana kreeg er een paar terug maar u niet (CGVS, p. 10). Opnieuw een eerder vreemde en weinig logische verklaring. Daarenboven kan over de badge die u neerlegt van uw werk nog een opmerking gemaakt worden. Er kan namelijk een incoherentie vastgesteld worden tussen de informatie op de kaart en datgene wat u vertelt in uw verklaringen. U stelt dat u deze kaart twee jaar en twee maanden geleden hebt verkregen en dat ze drie jaar geldig was (CGVS, p. 4). Dit zou dus betekenen dat u begon te werken bij de Inlichtingendienst in mei 2011. Op de kaart zelf staat echter 13 assad 1389 (4 augustus 2010) vermeld als datum van afgifte (CGVS, p. 4, vertaling tolk tijdens interview), wat betekent dat u daar al zou beginnen werken zijn in augustus 2010. Voorgaande cumulatieve van vage en weinig doorleefde, weinig logische, weinig aannemelijke en onvoldoende overtuigende elementen in uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden bij

Estikbaraat, doen vanaf het begin ernstige twijfel rijzen over het feit of u dit werk wel werkelijk heeft uitgeoefend zoals u verklaart.

In tweede instantie zijn er dan uw verklaringen over de problemen die u zou hebben verkregen met de taliban naar aanleiding van uw werk bij de Inlichtingendienst in Shinwar en de gebeurtenissen die rechtstreeks zouden geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. In navolging van voorgaande argumentatie, waarin duidelijk de nodige twijfel rijst over de geloofwaardigheid van deze door u beweerde werkzaamheden, kan dan ook al meteen gesteld worden dat de problemen die u hierdoor zou verkregen hebben vanaf het begin ook ernstig in vraag kunnen worden gesteld. Bovendien kunnen hierbij in uw verklaringen over deze problemen en incidenten nog tal van onlogische en incoherente elementen worden opgemerkt, waardoor de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt dan ook volledig wordt onderuit gehaald.

Zo is er vooreerst de tijdssituering van het moment waarop voor u de problemen met de taliban zijn begonnen. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, ontwijkt u eerst tot meer dan drie keer toe de vraag en wanneer u het nog een laatste keer met aandrang gevraagd wordt, stelt u dat het in de lente van 1391 (2012) was, ongeveer zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 13). Deze verklaring is echter incoherent met wat u later verklaart wanneer u gevraagd wordt naar het moment van uw vertrek uit Afghanistan. U stelt te zijn vertrokken in de eerste maand van het huidige jaar 1392 (maart 2013) en u was twee tot twee en een halve maand onderweg naar België (CGVS, p. 18-19). Dit komt dus niet overeen met uw voorgaande verklaring dat de problemen in de lente van 2012, zes maanden voor uw vertrek zouden begonnen zijn. Dergelijke incoherentie over de start van uw problemen ondermijnt al vanaf het begin de geloofwaardigheid van wat u vertelt over deze problemen. Bovendien stelt u voor dat moment nooit enige problemen te hebben ondervonden vanwege de taliban (CGVS, p. 13). Ook hier komt het eerder vreemd over dat u dit werk gedurende meer dan twee jaar zou gedaan hebben zonder problemen en dan plots zou u een brief hebben verkregen vanwege de taliban om u bij hen aan te sluiten. Verder vertelt u dan dat u rapporteerde over mensen die connecties hadden met de taliban, maar als u dan gevraagd wordt daar concreet meer over te vertellen dan kan u alleen maar zeggen dat ze met Haji Baghshow werkten en dat hij bij de taliban was (CGVS, p. 13). Over zijn concrete connectie met de taliban kan u niet meer vertellen dan dat ze hem zouden geholpen hebben (CGVS, p. 13). U heeft ook geen idee met welke groepering van taliban deze Haji Baghshow dan connecties had, gewoon met de taliban, u heeft hen nooit gezien, het zijn gewoon spionnen die zich in de dorpen bewegen (CGVS, p. 14). Evenmin heeft u niet het minste idee met welke talibangroepering u persoonlijk dan precies problemen verkreeg, u kan zelfs geen enkele bekende taliban commandant uit uw regio benoemen (CGVS, p. 14). Als u asiel aanvraagt in België op basis van een vrees voor vervolging in uw land van herkomst kan toch wel redelijkerwijze van u verwacht worden dat u iets concreter kan duiden vanwege wie juist u deze vervolging vreest.

Vervolgens zijn er dan uw verklaringen over de dreigbrieven die u zou verkregen hebben vanwege de taliban. Vooreerst kan hierbij meteen de opmerking gemaakt worden dat u tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) slechts over één brief sprak (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5) en dat u bij uw interview op het CGVS plots twee brieven voorlegt. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u op het eerste interview bij DVZ ook over twee brieven zou hebben gesproken, de laatste verkreeg u toen uw vader vermoord werd (CGVS, p. 14). Dit is echter in tegenstrijd met uw verklaring bij DVZ in uw administratief dossier. U kan bovendien ook niet zeggen welke de eerste en welke de tweede brief was (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt te bevestigen of u de tweede brief kreeg toen uw vader vermoord werd, aangezien dit de eerste keer is dat u hier melding van maakt -u sprak steeds over het feit dat uw vader meegenomen werd-, dan corrigeert u zich en stelt u dat het was op het moment dat hij werd meegenomen (CGVS, p. 14). Dergelijke verklaringen komen eerder verward en weinig overtuigend over. Verder staat er ook een andere naam vermeld als hoofding op de twee brieven. De ene brief is gericht aan Tawfiq Shah en de andere brief aan Rafiq Shah (zie vertaling brieven toegevoegd aan uw administratief dossier). Dit hoewel u stelt dat ze beide aan u gericht waren en dat uw naam persoonlijk wordt vermeld in beide brieven (CGVS, p. 14-15). Als u vervolgens gevraagd wordt wanneer u deze brieven verkregen hebt, dan stelt u dat u de eerste brief kreeg ongeveer drie tot drie en een halve maand voor uw vertrek en de tweede brief kwam dan twee tot twee en een halve maand later (CGVS, p. 14). U bevestigt vervolgens dat u de tweede brief dus ongeveer één maand voor uw vertrek verkreeg en u herhaalt dat dat was op het moment dat uw vader werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 14). Hier kan opnieuw een incoherentie worden opgemerkt in wat u nu vertelt en wat u even eerder verklaarde over het moment waarop uw vader zou zijn meegenomen. Wanneer u hier in het begin van het interview naar werd gevraagd, stelde u dat het in de negende maand was van het jaar 1391 (november-december 2012) dat uw vader werd meegenomen, zo'n twee tot twee en een halve maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 11). En nu verklaart u dus plots dat u de tweede brief verkreeg op het moment dat uw vader werd meegenomen en dat dit ongeveer één maand was voor uw vertrek (CGVS, p. 14). Wanneer u met deze

incoherentie geconfronteerd wordt kan u alleen maar herhalen dat u de tweede brief ongeveer twee tot twee en een halve maand na de eerste verkreeg, dat het zo gebeurd is (CGVS, p. 14).

Vervolgens kan er nog een incoherentie opgemerkt worden tussen uw verklaringen bij DVZ en datgene wat u nu vertelt bij uw interview op het CGVS en dit in verband met uw verblijf in de periode gedurende de laatste maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Bij DVZ verklaarde u de laatste zeven tot acht maanden voor uw vertrek in het districtshuis van Shinwar te hebben verbleven, u ging dan af en toe nog naar huis (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5). Wanneer u tijdens het interview op het CGVS over uw werk vertelt dan stelt u echter dat u in de periode voor uw vertrek nog wel uw salaris kreeg maar dat u nog maar een paar keer naar het districtshuis ging omdat ze begrepen dat u een probleem had (CGVS, p. 7). U zegt dus letterlijk het tegenovergestelde van wat u eerder verklaarde. Wanneer u met deze incoherentie geconfronteerd wordt, bevestigt u na enkele omwegen dat u de laatste zeven tot acht maanden voor uw vertrek in het districtshuis zou hebben verbleven (CGVS, p. 15).

Als u dan gevraagd wordt of uw familie dan tijdens die periode dat u in het districtshuis verbleef nog iets heeft vernomen vanwege de taliban, dan stelt u van niet (CGVS, p. 15). Ook u -en u verklaart nog geregeld te zijn teruggekeerd naar huis in deze periode- heeft buiten deze twee brieven verder niets vernomen van de taliban. Hier komt het toch enigszinds vreemd en weinig logisch over dat indien u persoonlijk werkelijk werd geviseerd door de taliban, dat deze laatsten dan niets meer van concrete actie zouden ondernomen hebben buiten het sturen van twee brieven. U bevestigt later nog een keer dat u op geen enkele andere manier persoonlijk door de taliban gecontacteerd werd, buiten het verkrijgen van deze twee brieven (CGVS, p. 17). U heeft verder ook niet het minste idee wat u dan concreet zou moeten doen voor de taliban. Op de vraag of dat dan niet in de brieven vermeld stond, kan u alleen maar antwoorden dat u dat niet ging doen dus dat u dat niet weet (CGVS, p. 16).

Tot slot zijn er dan uw verklaringen over het bezoek dat de taliban zouden gebracht hebben aan het huis van uw familie en waarbij uw vader door hen werd meegenomen. Ook hier blijven uw verklaringen - over een toch wel ingrijpende gebeurtenis voor u en uw familie- eerder vaag en weinig concreet. Uw moeder en broer en zus waren thuis op het moment dat dit gebeurde, maar als er gevraagd wordt wat er dan precies gebeurd is, dan kan u alleen maar zeggen dat u dat niet exact weet, dat ze kwamen en dat ze hem in de auto hebben gezet, dat ze dat heel snel doen (CGVS, p. 17). Als u dan gevraagd wordt wat uw moeder u hier precies over vertelde en of u bij haar niet naar meer details vroeg, dan kan u hierop alleen maar zeggen dat zij zou gezegd hebben dat het allemaal was gebeurd omwille van u en uw werk (CGVS, p. 17). Ook uw broer en zus zouden u hier niets over verteld hebben en u heeft verder ook niet naar meer details gevraagd over wat er allemaal precies gebeurd is (CGVS, p. 17). Hier komt het toch vreemd en weinig logisch over dat u over dergelijk incident niet meer heeft doorgevraagd bij uw familie die hierbij aanwezig waren en dus precies weten wat er gebeurd is.

U heeft verder ook op geen enkel moment, niet na het verkrijgen van de brieven, noch na het bezoek van de taliban en nadat uw vader door hen werd meegenomen, een poging ondernomen om hiervan aangifte te doen bij de politie of een klacht in te dienen bij de autoriteiten (CGVS, p. 16 en p. 18). Wanneer u dan gevraagd wordt of u op uw werk heeft gesproken over deze problemen met de taliban en de incidenten die gebeurd waren, dan stelt u dat u het alleen besprak met uw verantwoordelijke Haji Gul Walli (CGVS, p. 16). Na vervolgens enkele keren de vraag te ontwijken, stelt u dan dat hij u zou gezegd hebben dat er niets zou gebeuren en dat u gewoon uw werk kon verderzetten (CGVS, p. 16). Hier komt het toch vreemd over dat u er verder met niemand op uw werk over zou gesproken hebben. Als u dan gevraagd wordt of er nog andere mensen waren op uw werk die met gelijkaardige problemen werden geconfronteerd en of u er dan met hen over heeft gesproken, dan stelt u dat Haji Gul Walli u daarvan iets gezegd had, maar als u hierover dan doorgevraagd wordt wie dat juist waren en wat er dan concreet met hen gebeurd is, dan antwoordt u eigenlijk naast de vraag en kan u alleen maar zeggen dat zij er gewoon ook werkten en dat u ook moest werken en dat met de hulp van god alles goed zou komen (CGVS, p. 16). Eveneens de vraag of uw twee naaste collega's, die exact hetzelfde werk deden als u, dan ook niet met deze problemen werden geconfronteerd, ontwijkt u met het eerder niets zeggende antwoord dat u het gezegd heeft en dat ze hebben uitgevonden dat uw vader werd meegenomen en dat jullie er dan niet meer over spraken (CGVS, p. 16-17).

In laatste instantie zijn er dan uw verklaringen over contact dat u heeft met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan en datgene wat u weet over de verdere ontwikkelingen en de huidige stand van zaken over de problemen die u daar had. U stelt nog contact te hebben met uw oom en ook met uw moeder en uw jongere broer (CGVS, p. 11). Maar wanneer u dan gevraagd wordt wat zij u vertellen, dan blijkt nergens uit uw verklaringen dat u met hen spreekt over uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 11), wat toch enigszinds vreemd overkomt aangezien u net omwille van die problemen het land bent ontvlucht. Wanneer u dan op het einde van het interview specifiek wordt gevraagd naar wat u weet over de verdere ontwikkelingen en de huidige situatie van de problemen die u had in Afghanistan, dan kan u alleen maar vertellen dat uw vader nog steeds niet terug is en dat uw familie hoopt dat hij zal terugkeren

(CGVS, p. 18). Als u dan gevraagd wordt wat uw familie u specifiek over uw persoonlijke problemen vertelt, dan heeft u daar geen verdere informatie over (CGVS, p. 18). U stelt wel dat uw oom op de hoogte is van uw situatie, maar als u dan gevraagd wordt wat hij u hierover dan concreet vertelt, dan kan u alleen maar zeggen dat hij u zegt niet terug te keren, dat u beter hier kan blijven en werken (CGVS, p. 18). Over de verdere ontwikkelingen van uw probleem in Afghanistan zou hij u niets vertellen (CGVS, p. 18). Uw familie, die nog steeds in uw dorp in Shinwar verblijft, zou na uw vertrek ook niets meer vernomen hebben vanwege de taliban (CGVS, p. 18). Indien de taliban werkelijk naar u specifiek op zoek zouden zijn, dan zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat zij op zijn minste nog naar u zouden komen informeren bij uw familie. Er zou wel een lichaam gevonden zijn in uw dorp, maar dat had niets te maken met jullie problemen en het was na identificatie niet het lichaam van uw vader (CGVS, p. 18). Met dergelijke vage en weinig zeggende verklaringen wekt u eerder de indruk weinig interesse te hebben in het verdere verloop van net die problemen die u ertoe hebben gebracht alles achter te laten en uw land te ontvluchten.

U heeft op basis van uw verklaringen niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. Bijgevolg kan u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden erkend en komt u eveneens niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara en de kopie van die van uw vader zijn slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Wat de andere documenten betreft dient te worden opgemerkt dat documenten enkel als bewijsstuk kunnen gelden indien ze aannemelijke en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in uw geval duidelijk niet zo is. Zoals reeds werd opgemerkt in voorgaande argumentatie wordt er getwijfeld aan de authenticiteit van de badge die u voorlegt en dit vermoeden wordt alleen nog maar versterkt door de eerder vage en weinig doorleefde verklaringen die u geeft over uw werkzaamheden voor Estikbaraat in Shinwar. Aangezien er verder geen geloof wordt gehecht aan de problemen die u zou verkregen hebben vanwege de taliban, wordt er dan ook geen geloof gehecht aan de brieven die u stelt van hen te hebben verkregen. Bovendien blijkt ook uit voorgaande argumentatie dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze brieven. Hieraan dient bovendien te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat u voor uw aankomst in België zes dagen in Italië en twee tot drie dagen in Frankrijk heeft verbleven. U heeft in beide landen echter geen asiel aangevraagd en de enige verklaring die u daarvoor kan geven is dat u het niet leuk vond in beide landen (CGVS, p. 19). Van een asielzoeker die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst wordt echter verwacht dat hij internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toekomt. Het feit dat u dit niet blijkt gedaan te hebben ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het district Shinwar in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in dezelfde provincie Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS immers dat u in de mogelijkheid verkeert om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad.

U verklaart geregeld naar Jalalabad stad te zijn gegaan om te gaan winkelen op de markt en in de bazaar (CGVS, p. 6). Er kan dus worden aangenomen dat u de stad wel kent en dat u uw weg daar wel kan vinden. Verder werkte u gedurende jaren als kleermaker (CGVS, p. 7) en kent u dus een specifieke stiel die u zou kunnen verder zetten in Jalalabad stad. En tot slot oordeelt het CGVS dat u financieel in de mogelijkheid verkeert om u te hervestigen in Jalalabad stad. U verklaart dat uw familie vijf tot zes jeribs (wat meer is dan één hectare) gronden heeft (CGVS, p. 11). U zou dan ook een deel van deze gronden kunnen verkopen en met de opbrengst daarvan een nieuw leven beginnen in Jalalabad stad. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalft indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die

onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructures beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen. Subsidiair vraagt verzoeker een nieuw onderzoek te bevelen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Verzoeker verklaart vervolging te vrezen door de taliban, die hem wegens zijn werkzaamheden als spion bij de Estikbaraat gedwongen zouden willen rekruteren. Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, merkt de Raad op dat er ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft.

In de door verzoeker naar voor gebrachte feiten zijn er op het eerste gezicht geen elementen in het dossier die erop wijzen dat deze beweerde vrees voor vervolging het lokale zou kunnen overstijgen. Zo oordeelde het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft, noch de operationele capaciteit, om *'low level collaborators'* te vervolgen in gebieden buiten hun controle, waardoor het terugsturen van asielzoekers met een dergelijk profiel naar (*in casu*) Kabul geen inbreuk vormt op artikel 3 EVRM (EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 97). De onwilligheid en het onvermogen van de taliban om *'low level collaborators'* actief op te sporen en te vervolgen in gebieden die zij niet onder controle hebben wordt, voor wat Jalalabad betreft, bevestigd door de informatie die verweerder in zijn aanvullende nota d.d. 29 november 2013 aan het administratief dossier toevoegde. Uit die informatie blijkt dat *"Jalalabad, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen is van de overheid"*, waardoor er *"nauwelijks wat gebeurt"*. De operationele capaciteit van de taliban beperkt er zich tot het uitvoeren van sporadische en gerichte *"high profile attacks"*, waarmee bedoeld wordt *"aanslagen die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire of supranationale aanwezigheid tot doel hebben"* (COI Afghanistan, veiligheidssituatie - regionale analyse, Deel I, d.d. 20 november 2013, p. 21-22). Kidnapping komt voor, doch dit kadert in de criminele sfeer waarbij rijke Afghanen worden ontvoerd voor losgeld (*ibid.*, p. 23).

In zijn arrest *H. en B. vs. het V.K.* van 9 april 2013 analyseerde het EHRM het veiligheidsrisico van twee Afghanen die tewerkgesteld waren als respectievelijk chauffeur bij de UNAMA en tolk bij ISAF en in deze hoedanigheid door de taliban werden geveiseerd. In het arrest stelde het EHRM vast dat er geen moorden werden uitgevoerd op *"low level collaborators"* door de taliban in regio's die niet onder hun controle staan en dat er daarenboven geen aanwijzingen zijn dat de taliban dergelijke personen zou blijven viseren indien zij gestopt zijn met hun werkzaamheden of zich elders hebben gevestigd (§ § 97 en 98). Uit de informatie van de verwerende partij waarnaar hoger reeds werd verwezen blijkt afdoende dat de stad Jalalabad niet onder de controle van de taliban staat en dat zij aldaar de operationele capaciteit ontberen om *"low level collaborators"* actief te gaan opsporen en vervolgen. In het relaas van verzoeker, voor zover al wordt aangenomen dat dit op waarheid zou berusten, bevinden zich geen elementen die erop wijzen dat zijn beweerde profiel actueel dat van een *'low level collaborator'* in de zin van voormeld arrest zou overschrijden. Verzoeker beweert gedurende een periode gewerkt te hebben als spion voor de *'Estikbaraat'* (veiligheidsdienst) in zijn district van herkomst, doch minimaliseert de concrete rol en functie die hij in die hoedanigheid zou hebben vervuld. Zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij *"een hele kleine rol speelde"* binnen de inlichtingendiensten en dat hij niet eens over een bureau beschikte. Hij zou slechts een spion geweest zijn *"met een lage rang"*, en *"te onbelangrijk zijn"* om door de veiligheidsdienst op de hoogte gehouden te worden van de concrete operaties. Daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerde activiteiten van verzoeker bij de veiligheidsdienst van zijn regio, het district Shinwar, zijn er aldus geen objectieve argumenten voor handen die erop kunnen wijzen dat de beweerde vrees voor vervolging die verzoeker jegens de taliban zich zou kunnen uitstrekken tot de gebieden die niet onder hun controle staan, zoals tot de stad Jalalabad. *Infra* 2.2.3. zal verder blijken dat er evenmin objectieve argumenten zijn om te besluiten dat Jalalabad *"onveilig"* is in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet en dat er evenmin argumenten zijn die erop wijzen dat een hervestiging van verzoeker aldaar onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het door verzoeker beweerde asielrelaas, de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, en de bij de aanvullende nota gevoegde landeninformatie, stelt de Raad vast dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern beschermingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet in Jalalabad. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de het in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Supra 2.2.2. werd reeds uiteengezet dat er voor verzoekers beweerde problemen met de taliban in elk geval een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voorhanden is in Jalalabad. Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg evenmin voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt, ingevolge het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief in verzoekers hoofde, dit risico geanalyseerd in functie van een terugkeer naar Jalalabad. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof verzet zich niet tegen het toepassen van een intern hervestigingsalternatief in de grote steden van Afghanistan en baseert zich daarvoor onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: Jalalabad is net als andere steden stevig in handen van de overheid. Complexe aanvallen viseren voornamelijk hoge profielen, met name overheidsgebouwen, personen verbonden aan de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid. De meeste *Internally Displaced Persons* (IDP's) nemen hun toevlucht tot de stad waarbij de meerderheid in gehuurde woningen terecht kan en sommigen onderdak krijgen van gastgemeenschappen of vrienden en verwanten. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Jalalabad blijkt perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 20 november 2013). Op grond van het voorgaande kan de Raad besluiten dat er voor verzoeker in Jalalabad een veilig en redelijk verblijfsalternatief voorhanden is, waardoor er voor hem ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen nood is aan internationale bescherming.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat de situatie in Jalalabad veilig is en dat een hervestiging aldaar voor hem redelijk zou zijn. Verzoeker citeert uit een Ambtsbericht van de Nederlandse overheid, dat op zijn beurt verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR, en leidt daaruit af dat het volgens het UNHCR onverantwoord zou zijn om iemand gedwongen terug te sturen naar een gebied waar hij géén sociaal netwerk heeft. Dit zou luidens dezelfde informatie ook voor Kabul en andere steden gelden en

des te meer voor gedwongen terugkeerders afkomstig uit Westerse landen. Deze stelling is evenwel in tegenspraak met de richtlijn van het UNCHR zelf, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat interne hervestiging mogelijk is voor alleenstaande mannen in regio's onder de controle van de overheid (p. 76). Evenmin de kritiek van verzoeker op de veiligheidsanalyse van verweerder vermag afbreuk te doen aan bovenstaande conclusies. Verzoeker wijst op een Oostenrijks rapport van 28 maart 2013 waarin wordt voorspeld dat het jaar 2013 het tweede gewelddadigste jaar zal worden sinds 2011. Deze stelling is niet dienstig, gezien uitgaat van een louter hypothetische veronderstelling. Overigens is deze informatie gedateerd ten opzichte van de recentere informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegde. Afsluitend betoogt verzoeker nog dat "elk type van geweld" ernstige schade kan veroorzaken. Geweld dat geen deel uitmaakt van het "gewapend conflict" kan volgens verzoeker vallen onder ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Deze algemene stellingname – overigens niet getoetst aan de concrete zaak van verzoeker - doet geen afbreuk aan hetgeen hoger werd vastgesteld. Daar bleek immers dat het risico om als "collateral damage" ernstige schade op te lopen bij één van de sporadische en gerichte aanslagen van de taliban in Jalalabad, uiterst gering is.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER